

**Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет
Кафедра маркетингу та УІД
Сумський регіональний центр
інтелектуального розвитку
Українська асоціація маркетингу
Всеукраїнська спілка вчених-економістів**

**Збірник тез доповідей
X Міжнародної
науково-практичної конференції**

**«МАРКЕТИНГ ІННОВАЦІЙ
І ІННОВАЦІЇ У МАРКЕТИНГУ»**

29 вересня – 1 жовтня 2016 року

Суми 2016

ДИНАМІЧНІ ЗДІБНОСТІ ЯК РЕСУРСНА ОСНОВА ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Свобода виробничих підприємств у підприємницькій діяльності сприяє розвитку інноваційних процесів. При цьому, важливі задачі лежать у сфері визначення орієнтирів для поступового розвитку й виділення найбільш прийнятних напрямків такого розвитку. Наявність значної кількості функціональних завдань повсякденної діяльності у керівників підприємств харчової промисловості значно зменшує можливості реалізації потенціалу використання стратегій маркетингу.

Класифікації стратегій та рутинізації процесів їх розробки присвячені праці відомих вчених [4, 6]. При цьому, завдання встановлення джерел формування найбільш ефективних стратегій для виробничого підприємства висвітлені не достатньо. Інноваційність виступає основою рушійної сили підприємництва [7], а сукупність процесів інноваційної діяльності в різних галузях може бути названа інноваційною сферою, а стратегії, що відповідають активності підприємства в інноваційній сфері, можна назвати інноваційними.

Інноваційна стратегія підприємства повинна відбивати зміст основних процесів, що відбуваються в ньому, забезпечуючи тим самим інноваційний розвиток і підвищуючи конкурентоспроможність підприємства в цілому. Таким чином, інноваційні стратегії виробничих підприємств формуються на основі їх науково-технічної політики і мають тісний зв'язок із ресурсами [3].

Ресурсна компонента конкурентоспроможності підприємства характеризує ресурсну базу здійснення конкурентної боротьби, що наявна у підприємства, з позицій оцінки витрат ресурсів та оцінки зв'язків між ними. Таким чином, ресурси підприємства виступають основним обмеженням що накладається на його діяльність та на ведення конкурентної боротьби, зокрема.

Ресурси підприємства є основою оцінки ефективності діяльності підприємства та розробки його інноваційної стратегії. При цьому знання та здібності у підприємстві, що дозволяють системно передбачати зміни у зовнішньому середовищі, реагувати на них та забезпечують довготривале існування конкурентної переваги утворюють динамічні здібності (ДЗ) [1]. Дослідження робіт з

проблематики ДЗ дозволило виділити чотири етапи процесу пізнання як координаційних елементів у вивченні ДЗ накопичення; інтеграція; використання; налаштування (reconfiguration) [2].

Останні дослідження робіт закордонних та вітчизняних вчених вказують на практичну відсутність стандартизованих чи загальноприйнятих методичних розробок для відстеження розвиненості динамічних здібностей в цілому, та у підприємствах харчової промисловості зокрема.

Понятійний і термінологічний апарат достатньо загальної теорії управління (ДЗТУ) є найбільш ефективним засобом для забезпечення взаєморозуміння фахівців різних часткових галузей знання, дозволяє самостійно здійснювати розуміння процесів стратегічного управління. Тобто ДЗТУ по суті своїй являє методологію освоєння нового знання [5].

В загальному вигляді ДЗТУ визначає управління, як виявлення об'єктивних можливостей, цілепокладання і досягнення обраних цілей у практичній діяльності. Таке управління, згідно ДЗТУ, здійснюється за повною функцією. Повна функція стратегічного управління виробничого підприємства харчової промисловості – це матриця об'єктивно можливого управління за наявності визначеного об'єму ресурсів.

Кількісна оцінка рівня розвитку динамічних здібностей в підприємствах харчової промисловості, дозволить реально оцінити можливості використання їх ресурсного потенціалу, розробити ефективну інноваційну управлінську стратегію. Розробка такої стратегії повинна здійснюватись із використанням методології достатньо загальної теорії управління. Дана методологія дозволяє охопити усі рівні управління – як активного управління так і самоуправління в межах існуючої загальної системи управління.

1. Teece, D., Pisano, G., & Shuen, A. (1997). Dynamic capabilities and strategic management. *Strategic Management Journal*, 18(7), pp. 509-533.

2. Eriksson, T. (2013). Processes, antecedents and outcomes of dynamic capabilities. *Scandinavian Journal of Management*. Retrieved from: [dx.doi.org/10.1016/j.scaman.2013.05.001](https://doi.org/10.1016/j.scaman.2013.05.001) [in English].

3. Акулич, В.В. Современные подходы к оценке эффективности деятельности организации / В.В. Акулич // Планово-экономический отдел. – 2008. – № 11. – С. 27-34.

4. Ансофф И. Стратегическое управление / И. Ансофф. – М.: Экономика, 1989. – 519 с.

5. ВП СССР. Достаточно общая теория управления / ВП СССР. – Санкт-Петербург. – С-ПГУ, 2011. – 228 с.

6. Минцберг Г. Школы стратегий, стратегическое сафари / Г. Минцберг., Б. Альстренд, Дж. Лэмпел. - Серия «Теория и практика менеджмента». - Спб.: Питер, 2000. – 366 с.

7. Шумпетер Й. Теория экономического развития (Исследование предпринимательской прибыли, капитала, кредита, процента и цикла конъюнктуры) / Й. Шумпетер, Пер. с нем. – М.: Прогресс, 1982. – 455 с.